

DANIELLE
MacKINNON

Objevte
svou duchovní
spřízněnost
se zvířaty

CO NÁS UČÍ ZVÍŘATA

DANIELLE MACKINNON

CO NÁS UČÍ ZVÍŘATA

Objevte svou duchovní spřízněnost
se zvířaty

Animal Lessons:

Discovering Your Spiritual Connection with Animals

Copyright © 2017 Danielle MacKinnon

Published by Llewellyn Publications

Woodbury, MN 55125 USA

www.llewellyn.com

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Lenka Petrášková, 2018

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7642-153-0 (pdf)

DANIELLE MACKINNON

CO NÁS UČÍ ZVÍŘATA

Objevte svou duchovní spřízněnost
se zvířaty

PŘELOŽILA LENKA PETRÁŠKOVÁ

VĚNOVÁNÍ

„Srdce zvířete nemá omezení jako srdce člověka. Je tolerantnější a čitelnější. Člověk se musí naučit zbavit se toho, co ho omezuje. A zvíře mu ukáže jak.“

— Amy Weissová

Nedokázala bych tuto knihu napsat, kdybych necítila bezpodmínečnou lásku ke každému zvířeti, se kterým jsem se kdy setkala.

Jsem vám vděčná...

ÚVOD

Po této knize jste sáhli, protože zřejmě patříte k velkým milovníkům zvířat. A když jste na obálce zahlédli, že je možné sám sebe zdokonalit spoluprací se svým mazlíčkem, měli jste za to, že to zní hodně dobře. Nebo jste po ní sáhli proto, že jste možná v koncích se svou snahou napravit problémové chování svého mazlíčka a jste ochotni zkusit vlastně cokoliv – třeba i tuhle knihu. Můžete si myslet, že celý tenhle nápad, jak vám zvíře může pomoci stát se lepším člověkem, je trochu šílený. Já tomu vlastně docela rozumím – a sama bych si to myslela také. Jenže já jsem to za posledních více než patnáct let viděla u tisíců lidí na vlastní oči.

O zvířecí lásce bylo napsáno už mnoho knih, ale žádná z nich ještě nepojednávala o tom, že láska, vlastní *všem* zvířatům, slouží daleko vyššímu cíli. Specificky slouží lidem jako takovým. Umožňuje jim stát se lepšími jen tím, že pomáhají zvířatům vést lepší život, lépe se chovat a žít v lepších podmínkách. Nesčetné knihy popisují „nápravu“ problémového chování u zvířat a zvládání jejich výcviku, ale žádná

z nich neříká, že především práce na sobě samém je klíčem k pozitivnímu, zdravému a bezproblémovému vztahu s vaším zvířetem. Většina knih se zaměřuje na výcvik zvířat za účelem odstranění „problému“, což znamená, že jim uniká hlavní myšlenka. Pokud totiž dáváme pozor, naši mazlíčci, (a také ostatní zvířata, ať už žijící divoce, či domestikovaná), působí jako katalyzátor našeho emocionálního, duševního a mentálního vývoje. Jejich zásah nám potom přináší lepší práci, více lásky, laskavější přátele, více zábavy, šťastnější dny a v neposlední řadě méně výchovných problémů.

Zvířata dokážou zásadním způsobem měnit lidi kolem sebe v celé společnosti. Například Animal Planet vysílá reality show s názvem *Pitbulové a propuštění trestanci*, ve které propuštění trestanci pracují s velmi nepochope nou psí rasou: s pitbuly. Účastníci programu se tak učí respektu, zodpovědnosti, péči a dalším věcem prostřednictvím péče o týrané a opuštěné psy. Takovéto programy jsou velmi úspěšné, a tak moc pomáhají lidem stát se lepšími a šťastnějšími, že se jich realizuje opravdu mnoho. Probíhají jak přímo ve věznicích, tak v celé zemi. A to ještě není ani špička ledovce!

Existují terapeutické programy, které využívají koní jako léčebného prostředku pro děti s autismem. Podobné programy se staly ve světě nesmírně populárními. Tento způsob léčby využívá rytmického pohybu při jízdě na koni a pomáhá dětem lépe si uvědomovat vlastní tělo. Léčba pak zasahuje ještě dál, když se děti učí, jak se o koně starat.

Obvyklým výsledkem takových programů je, že autistické děti se stávají komunikativnějšími, klidnějšími, a dokonce šťastnějšími.

Seriál *Pitbulové a propuštění trestanci*, hipoterapeutické a další nesčetné programy dosáhly skvělých úspěchů a ujal se doslova na celém světě. Tuto myšlenku je ale možné dovést ještě dále. Co když zvířata chápou, co potřebujeme, co chceme vyjádřit a co nám pomůže překonat naše obtížné období? A co když nám díky tomuto porozumění dokážou pomoci změnit i naše dosavadní postoje a přesvědčení?

Co když váš mazlíček dokáže fungovat jako váš terapeut?

Všichni dobře víme, že zvířata velmi citlivě vnímají své okolí. Kočky poznají, kdy je jejich majitel smutný, psi dokážou vycítit, když je ve vzduchu napětí, divocí ptáci vytuší hrozící nebezpečí a sloni na dálku vycítí, kde přesně mají svou rodinu. Ale uvažovali jste někdy o tom, že zvířata mohou vnímat své okolí ještě mnohem citlivěji?

Učíme se od zvířat

Zvířata ve vašem životě jsou tak úzce napojena na vás a na vaše okolí, že vnímají, když se necítíte v bezpečí, že nemáte sami sebe rádi nebo že se necítíte být hodni toho, aby vás někdo miloval. Zvířata tyto věci chápou možná více, než si je vy sami uvědomujete. A protože nás znají tak dobře, jsou zvířata schopná přizpůsobit své chování, ať negativně, či pozitivně tak, aby nás donutila zabývat se našimi negativními

pocity. Tím pak mohou zlepšit kvalitu našich životů víc, než nás kdy mohlo napadnout.

Při své práci se zvířaty jsem se intuitivně naučila, že zvířata hrají roli našich terapeutů, trenérů, mentorů a učitelů, kteří nás vedou (a někdy také tlačí) k dalším krokům v našem vlastním vývoji. Chcete se postavit své despotické matce? Poučte se od svého agresivního psa. Chcete najít lásku? Pozorujte ostražitou veverku ve své zahradě. Vysává vás vaše zaměstnání? Dobře se podívejte na svého nemocného koně. Ano, snad to zní šíleně, ale zvířata nám dávají odpovědi – a to každý den.

Výborné je, že tento jev se netýká jen lidí, kteří mají „výjimečnou“ zvířata. Vyskytuje se u všech zvířat, od myši přes velbloudy, psy až po slony či jakékoliv jiné zvíře, které vás napadne. Nemí vzrušující už jen pomyšlení na to, že zde nacházíme zdroj moudrosti, intuice a růstu, který zvířata nabízejí lidstvu už celé tisíce let?

Ačkoliv se věnuji komunikaci se zvířaty, tato kniha samotná o komunikaci se zvířaty není. Vůbec ne. Tato kniha odhaluje to, co nám zvířata sdělují svým chováním a také prostřednictvím pocitů a emocí, které v nás vyvolávají. Více než patnáct let jsem se zabývala komunikací se zvířaty a během té doby jsem se setkala s tisíci lidmi a jejich zvířaty a také s mnoha divoce žijícími zvířaty.

Začala jsem chápat, že ve vztahu mezi lidmi a zvířaty je mnohem více, než si i největší milovníci zvířat vůbec uvědomují.

Moje práce spočívá v tom, že mi lidé přivádějí svá zvířata, protože chtějí, abych využila své intuitivní schopnosti a odstranila jejich problém. Jejich pes například vykonává potřebu na nevhodných místech, jejich kůň se bojí vejít do svého stání ve stáji, jejich kvočna si vyškubává peří nebo jim puma vyvraždila kurník. Mí klienti mi občas v slzách popisují své naděje, že dokážu změnit chování jejich zvířete, nebo si dokonce myslí, že zvládnou okamžitě odstranit špatný návyk. Ze začátku jsem si také myslela, že přesně to mám udělat – u každého napravit a odstranit problémové chování. Prostě pomoci člověku i zvířeti tak, aby pro ně bylo všechno jen dokonalé a snadné.

Ukázalo se, že jsem se nemohla mýlit víc. Přinejmenším jsem se naprosto mýlila v tom, jakým způsobem zvíře „napravit“. Nebylo to obvykle totiž zvíře, kdo z těch dvou potřeboval nápravu.

Žádné zvíře po mně nechtělo, abych mu řekla: „Podívej se, v té stáji není nic hrozného. Prostě tam budeš chodit jako by nic!“ Stejně tak žádný člověk nechce, aby se mu říkalo: „Ten výtah není nic strašného, prostě tam vlez!“ Metoda vysvětlování a nápravy nijak neměnila chování zvířat, která ke mně klienti přiváděli, a to samozřejmě mé klienty neuspokojovalo.

Když jsem se ale zamýšlela nad svou prací hlouběji, našla jsem souvislost – a to velmi důležitou. Zvířata, která ke mně lidé přiváděli, chápala sama sebe a své chování mnohem lépe, než si jejich majitelé (a zpočátku i já sama) uvědomovali.

Nezáleželo na tom, zda ke mně přiváděli domácí mazlíčky, nebo mi svěřovali problémy s divoce žijícím zvířetem ve svém okolí. Byla to vždy zvířata, která si uvědomovala své strachy a fakt, že svým chováním ovlivňují lidi kolem sebe.

Zvířata už tisíce let pomáhají svým chováním lidem v jejich vývoji, ale lidé této pomoci nepřikládali nikdy důležitost, kterou si jistě zaslouží. Chci vám ukázat, co jsem se za mnoho let intenzivní práce se zvířaty sama naučila, abyste tak mohli plně využít všeho, co nám zvířecí říše nabízí. Naučíte se:

- Jak vám váš mazlíček pomáhá růst a vyvíjet se.
- Jaké životní lekce vám váš mazlíček pomáhá zvládat.
- Jak „napravit“ problémové chování vašeho miláčka (ach, to věčné problémové chování).
- Jak může vypadat váš život, jakmile pochopíte, co vás váš mazlíček učí.
- Jak vám vaše zvíře pomáhá k většímu sebevědomí, většímu pocitu spokojenosti se sebou samým a s bezproblémovým vystupováním na veřejnosti.
- Jak vaše zvíře dokáže obohatit váš život.
- Jak přijímat lásku, kterou vám zvířata (i lidé) nabízejí.
- Zábavné a někdy trhlé nástroje a techniky, které vám v tom všem pomohou.
- Specifické a snadné postupy vedoucí ke zvládnutí lekcí, které vám váš mazlíček nabízí, abyste se mohli rozvíjet a růst!

Svým klientům to říkám pokaždé, a tak to tady řeknu také: Není to těžké. Jakmile víte, na co se zaměřit a jak postupovat, jediné, co musíte zvládnout, je donutit se to dělat. Jste-li milovník zvířat, jako většina lidí, které znám, chopíte se příležitosti pracovat se svým zvířátkem. A to obzvlášť když zjistíte, že vaše práce bude znamenat přínos nejen pro vás oba, ale také pro další oblasti vašeho života!

Práce se zvířaty není něco, co zvládnete, a pak toho necháte. Je to nekonečné zkoumání sebe sama, vašeho života, vaší vnitřní krásy. V životě jsem měla mnoho příležitostí vidět zvířata v různých situacích, a ačkoliv jsem si z každé zkušenosti něco odnesla, nepřestala mi zvířata nikdy nabízet nové a nové situace a chování, ze kterých jsem si mohla odnést nové zkušenosti a poučení.

Jak tuto knihu používat

Lidé v mých hodinách jsou vždy překvapeni, když jako jednu z prvních věcí ode mě slyší, že „zvířata ve vašem životě vám chtějí pomoci, aby z vás byli lepší lidé“. Já vím, že to zní šíleně. Jak by mohlo zvíře něco takového chtít? Lidé obvykle takhle nepřemýšlejí, zvlášť ti, kteří se snaží odstranit problém v chování svého mazlíčka nebo je jim líto zvířete v divočině či doma na farmě chovají stovku slepic. Ale moje práce mě o zvířatech naučila něco, co si většina lidí neuvědomuje a o co se s vámi v této knize chci podělit. Naučila jsem se to za ty tisíce hodin práce s lidmi a zvířaty během posledních skoro pětadvaceti let. Jsou to zkušenosti nejen

moje, ale také zvířat a lidí, s nimiž jsem pracovala. A tyto zkušenosti změnily život jim a stejně tak i mně. Tato kniha představuje chybějící článek mezi tím, jak vnímáte, že se lidé chovají ke zvířatům globálně, a tím, co k nim sami cítíte.

Pomůžu vám zde porozumět důvodu, proč se váš pes chová jako blázen, proč se vaše slepice (ano, pouze ty vaše) chovají tak, jak se chovají, a proč je vám tak líto trpícího zvířete v divočině, o kterém jste třeba pouze slyšeli. Naučíte se také, jak toto porozumění ovládat, abyste z něj vyšli silnější, s lepším chápáním sebe sama a s hlubším a pozitivnějším vztahem ke zvířatům ve vašem životě.

Tato kniha by se mohla jmenovat například Pomoz si sám, protože vám poskytne spoustu informací, které vám pomůžou pochopit sebe sama. Je to ale také kniha o výcviku a výchově zvířat, protože jak budete pokračovat ve čtení a začnete používat popsané techniky, zlepší se dramaticky váš vztah se zvířaty ve vašem životě. Váš pes třeba přestane štěkat, vaše krávy přestanou utíkat, zdraví vaší kočky se může zlepšit.

Ano, tato kniha pojednává o svépomoci. Ano, tato kniha pojednává o výchově zvířat. Ale také – a doufám, že to nebude znít příliš namyšleně – tato kniha vysvětluje způsob, jak se napojit na svět zvířat tak, jak já věřím, že bychom měli být napojeni všichni a odjakživa.

Zvířata se naučila mít se ráda taková, jaká jsou, a také jak mít ráda svět, ve kterém žijí. Lidé se od nich mají mnoho

co učit a já se ve své práci od nich učím denně, přestože už jsem pracovala se skutečně velkým počtem zvířat. Zpočátku jsem tyto zkušenosti nebrala příliš vážně, ale když se začaly příznivě projevovat na mém životě a na mém vnímání sebe sama, musela jsem si to připustit a začít je sdílet s ostatními kolem sebe.

Čtěte dál, čtěte s otevřenou myslí i srdcem, ale také s důvěrou. Všechno, o čem budu v této knize vyprávět, vychází přímo z mých osobních zkušeností se zvířaty. Budu vyprávět, co mi zvířata dennodenně ukazují, protože chtějí, abychom to věděli!

Moje osobní zkušenost

Dlouho jsem si neuvědomovala, jak chápat zvířata tímto jiným způsobem, ale nakonec jsem si ho musela připustit. Došlo k tomu, když jsem cítila, že už nemám na výběr – a jsem šťastná, že jsem to udělala! Téměř dvacet let jsem se zvířaty a jejich majiteli pracovala intuitivně, ale tento způsob nebyl vždycky jasný ani mně a nebyl vždycky žádoucí.

Vystudovala jsem s titulem bakalář angličtinu na univerzitě v New Hampshire a rok jsem žila v okrsku Mission v San Franciscu. Se svým mužem jsem se sice poznala na škole, ale chodit jsme spolu začali, až když jsem se přestěhovala do Kalifornie. Po třech měsících jsme se zasnoubili. Byla jsem tak šťastná, že jsem našla člověka, který měl pochopení pro mé pocity! Nedělal si ze mě legraci kvůli tomu, že jsem zachraňovala brouky, ani pro mou snahu pomoci

psům, kteří vypadali zatoulaní. Vlastně se ke mně hned přidal a začal také zvířatům pomáhat, přestože jinak to byl typický muž s veskrze mužským chováním mlčenlivého ochránce. Bylo ohromnou úlevou najít v životě někoho, kdo mé city nepovažoval za slabost nebo za něco, co bych na sobě měla změnit.

Vyrůstala jsem na Středozápadě a vždycky jsem si připadala, že tam tak úplně nepatřím. Jsem hubená a vysoká, a i když to mnozí mohou považovat za výhodu, pro mě to bylo prokletí. Žádný z mých přátel nevypadal jako já a jako puberták si nemůžete dovolit nezapadat mezi ostatní. Navíc připočtete fakt, že jsem vždycky měla dar vytušit, co si lidé kolem mě myslí a jak se cítí, a začne vám docházet, že jsem si prvních dvacet let života připadala jako vyvrženec.

Po pár letech, které jsme strávili s Kevinem v San Franciscu, jsme se rozhodli pokračovat ve studiu. Kevin chtěl získat magisterský titul v geologii a já jsem chtěla vést lidi. Začala jsem studovat MBA. Tenkrát jsem věděla jen to, že chci mít vlastní firmu. Nechtěla jsem ještě pomáhat zvířatům ani lidem, ale chtěla jsem dělat něco, co by mě těšilo. Myslela jsem, že když získám titul MBA a začnu pracovat ve velkém světě korporací, podaří se mi to.

Nepodařilo. I když jsem ve světě korporací díky své zálibě v systémech uspěla, necítila jsem se šťastná. Také jsem zjistila, že můj přímý způsob řešení problémů není příliš vítaný, a znovu jsem si připadala, že tam nepatřím.

V té době onemocněla naše fenka Bella. S Kevinem jsme ji vzali k veterináři a během čtyř dní jsme sledovali, jak se její stav z neznámých důvodů horší. Každý den jsem se obtížněji nutila k práci na projektech a úkolech, které mě čekaly, a mnohem příjemnější bylo odreagovat se od frustrace a strachu v posilovně.

A tehdy se to stalo.

Na parkovišti u posilovny jsem narazila na svou přítelkyni Cindy. Seznámily jsme se díky tomu, že se živila venčením psů. Zнала oba mé psy, Bellu i Kelsa, a měla je ráda stejně jako já. Řekla mi: „Danielle, mám nápad. Mohla bys jít k tomu léčiteli, o kterém jsem slyšela. Tenhle víkend je v Nashue.“

Celý život jsem se snažila zapadnout do prostředí Středozápadu a později Nové Anglie, což znamenalo nezabývat se příliš psychikou, léčením pomocí energií, zážitky s blízkostí smrti a ani psychikou zvířat. Ale jako vdaná dospělá žena, pracující ve velkém světě, jsem se cítila už natolik sebevědomá, že jsem se rozběhla domů, zavolala tomu léčiteli a hned na další den jsem si domluvila schůzku.

Nebyla jsem vzrušená jen představou, jak by mohl pomoci mému psovi. Nadchla mě také možnost dokázat, že zvířata s námi přece jen mohou komunikovat.

Léčitel Bellu skutečně úspěšně uzdravil. A Bella se zotavila a dožila se celých čtrnácti let, ačkoliv pocházela z příšerného prostředí množírny a byla zachráněna z ohavného obchodu se zvířaty. Říkám tomu úspěch, protože během

sezení jsem si uvědomila dvě věci. Za první, to, co se děje, je skutečné. Tenhle chlapík skutečně a vážně komunikuje nějakým způsobem s mým psem. A za druhé, nejenže já to umím taky, ale dělám to vlastně celý život.

Ačkoliv jsem si během několika měsíců založila svou vlastní společnost zabývající se psychikou zvířat, ještě pár let se mi nedařilo opustit svět velkých korporací, a hlavně korporátního platu. Až když jsem byla propuštěna z pozice projektového manažera velké telekomunikační společnosti, rozhodla jsem se říci dost. Rozhodla jsem se začít naplno!

V tu samou dobu jsem se také vyrovnávala se svým pocitem outsidera. Moje rodina nechápala, jak vůbec můžu uvažovat o tom, že nechám slibné kariéry v marketingu velmi úspěšné společnosti a budu se naplno věnovat své lásce ke zvířatům. Kdyby mě podporovali, pravděpodobně bych jako komunikátor se zvířaty začala pracovat naplno mnohem dříve. Jenže kdyby se tak stalo, nevím, jestli bych dnes byla tam, kde jsem.

Během té doby jsem také prožívala pocit, že nemám úplnou kontrolu nad tím, co mi zvířata sdělují. Chápu to tak, že komunikátor se psychicky napojí na zvíře, položí mu otázku, přetlumočí odpověď zvířete jeho majiteli, a napraví tak problém. Jenže pokud jsem se tomu měla věnovat naplno, chtěla jsem to dělat správně. A chtěla jsem také pochopit, jak pracují ostatní komunikátoři, a řídit se jejich příkladem.

Nicméně zvířata se mnou měla úplně jiné plány. A já brzy zjistila, že moje budoucnost nepovede nikdy tak, abych se stala součástí davu.

Jak jsem postupně objevila, co nás učí zvířata

Když jsem se intuitivně napojovala na zvířata, říkala mi, abych se napojila také na jejich majitele. To ale nebylo to, co jsem původně chtěla dělat. Nebyl to způsob, jakým pracovali ostatní komunikátoři se zvířaty. Já jsem z toho měla spíš pocit, že se násilím vloupávám do života jiného člověka. Jenže zvířata se mnou nechtěla mluvit, dokud to nebudu dělat podle nich! Takže jsem do své práce začala zapojovat nejen zvířata, ale také jejich lidi.

Když jsem pracovala se zvířaty svých klientů, nechtěla zvířata pouze, abych se napojovala na jejich majitele, chtěla také, abych poznala jejich osobnosti. Ukazovala mi, jak mám o majiteli zjistit věci, které jsem se obávala, že by on sám asi vyjevit nechtěl.

„Aha, vidím, Mikeu, že jste vážně dřič, ale vidím na vás, že svou práci vůbec nemáte rád a vlastně byste raději pracoval v umění.“ A to jsem musela říct chlapíkovi, který mi přivedl svého pitbula, abych ho odnaučila žvýkat všechno kolem sebe. Umíte si to vůbec představit? Nechtěla a nemohla jsem něco takového udělat, a tak jsem to neudělala. Zvířeti jsem řekla: „Prima, tak mi řekni něco o tom, proč okusuješ všechno kolem?“ A pes mi odpověděl:

„Ty to vůbec nechápeš, vždyť tenhle chlapík má přece malovat!“ Hrozně jsem se bála říct tomu muži, co jsem se dozvěděla.

A všechno tohle změnil pejsek čivavy, kterému říkali Ježíš. Tenhle psíček měl moc, kterou změnil celý běh mého života – a to prosím nevážil snad ani celá tři kila.

Během telefonické konzultace Diane chtěla, abych pracovala s jejím psem Ježíšem, protože značkoval na květinu v kuchyni a ona samozřejmě vadla. Diane chtěla, abych Ježíšovi domluvila. Chtěla, aby začal značkovat na zahradě, protože jeho značkování doma všechny rozčilovalo. Tentokrát se mi zdálo, že je to vlastně všechno dost jednoduché. Musím se jen napojit na Ježíše, domluvit mu, aby začal značkovat venku, a všechno bude vyřešené.

Ale ouha!

Ježíš byl celkem osobnost. Rozhodně nebyl žádná křehká květinka a nehodlal své ego nechat omezovat vlastním drobným vzrůstem. Když jsem se na něj napojila, začala jsem se ptát, proč čůrá na tu květinu. Zeptala jsem se ho, jestli ví, že to nemá dělat.

„Ano, Danielle, samozřejmě, že to vím,“ řekl mi.

Hned mě napadlo, že má možná zdravotní problémy, a zeptala jsem se, zda nemá zánět močového měchýře.

„Žádný zánět nemám, Danielle,“ řekl mi, jako kdyby mluvil s malým děčkem.

Takže to musí být otázka výchovy! Zeptala jsem se, jestli ví, kde je zahrada.

„Jistěže vím, Danielle, dobře vím, že je tamhle,“ zněla mi v hlavě jeho odpověď a úplně jsem viděla, jak protočil panenky.

Zeptala jsem se, jestli se umí dvířky pro psa dostat ven.

„Jasně, Danielle. Samozřejmě že umím čůrat venku!“ úplně jsem ho slyšela zaječet.

Tak, a to byl konec. Otázka výchovy to nebyla. On přesně věděl, co dělá. Řekla jsem mu, že by měl přestat doma značkovat. Řekla jsem mu, že to jeho rodině dělá problémy a že kdyby prostě čůral tam, kde se čůrat má, všechno by se dost uklidnilo.

„Ne, neuklidnilo.“

Cože? Diane mi řekla, že tohle je příčinou všech problémů v rodině, a on mi teď říká, že to není pravda. Uvědomila jsem si, že jsem se ho nikdy nezeptala, *proč* vlastně na tu květinu značkuje.

Jeho odpověď mě úplně šokovala. Ukázal mi obraz muže a ženy, jak spolu zápasí v kuchyni. Muž napráhl ruku a uhodil ženu, a jak ji bil, žena si zakrývala obličej. Uvědomila jsem si, že v jejich domě dochází k násilí, a najednou jsem se cítila ztraceně. Co mám s touhle informací dělat? A jak to souvisí s tím, že Ježíš čůrá doma?

Ježíš mi odpověděl. Řekl mi, že značkuje na tu květinu v době, kdy se má Diane o sebe více starat. Pokaždé když zdvihl nožičku na tu květinu, bylo to v době, kdy Diane měla všeho nechat a zamyslet se nad svým životem. Řekl mi, že kdyby se o sebe více starala, neměl by takovou potřebu ji na

to upozorňovat tím, že označuje květinu. Vzpomínám si, jak jsem zmateně stála s telefonem u ucha a nevěděla jsem, jak mám Diane říct, co mi právě řekl její pes.

Nechtěla jsem říct Diane, že vím, že ji manžel bije.

Nechtěla jsem říct Diane, že se má o sebe více starat.

A rozhodně jsem nechtěla říct Diane, že její pes přestane doma značkovat, jakmile začne žít životem plnohodnotného člověka, pro kterého bude nejvyšší prioritou ona sama.

Bylo ticho. Docela dlouho bylo ticho. Naštěstí mnoho lidí netuší, jak funguje intuitivní napojování na zvířata, a tak Diane netušila, že mlčím, protože mám v hlavě zmatek. Nakonec jsem se zeptala Ježíše, jak to mám Diane říct. A on mi to laskavě napověděl slovy, která jsem mohla použít. Tak jsem Diane přetlumočila, co řekl její pes, jak se má o sebe začít lépe starat.

Díky této lekci jsem nakonec souhlasila vydat se cestou, kterou mi ukazovala zvířata, a také jsem se konečně vzdala naděje, že jednou zapadnu do tohoto světa. Pokud mám pracovat se zvířaty, budu to dělat tak, jak to zvířata po mně chtějí.

Od té doby mi zvířata pomohla zdokonalit mé napojování na ně. Každé zvíře mi posílalo tutéž zprávu, ať to byl domácí mazlíček, divoké zvíře, zvíře z farmy, nebo dokonce zvíře jen zmíněné na sociální síti. Vystupovala jsem v nesčetných pořadech v rádiu, televizi, na různých akcích a workshopech s toutéž zprávou: zvířata jsou tu proto, aby nám pomohla růst a naučit se bezpodmínečné lásce.

Bezpodmínečné lásce k nim – a co je důležitější, bezpodmínečné lásce ke všemu, včetně nás samých.

V mé soukromé praxi, když ke mně někdo přijde poprvé, vždycky objeví další úroveň lásky prostřednictvím práce se zvířaty. Nezáleží na tom, jak velký milovník zvířat to je. Jednou z mých oblíbených letních aktivit je vyučování komunikace se zvířaty na Omega Institute v Rhinebecku v New Yorku. Tři dny strávíme napojováním na domácí mazlíčky a učíme naše zvířata i zvířata ostatních. Poslední den ale všechny pošlu ven, aby si našli divoké zvíře, napojili se na něj a učili se. Když jsem tento kurz vedla poprvé, napojovali se lidé na veverky nebo srny, které žily v areálu. Později se ale studenti naučili rozšiřovat své možnosti. Teď se napojují na brouky, motýly, kolibříky, slimáky a další. A protože posledních pár dní začínají chápat, jak nám zvířata pomáhají v našem rozvoji, vždycky se vracejí s tím, že si z takového setkání odnesli nějaké poučení pro sebe.

A o tohle se chci s vámi podělit – totiž jak ze svých zkušeností a vztahů se zvířaty získat prospěch pro sebe. Uvědomila jsem si, že tímto způsobem dokážete objevit bezpodmínečnou lásku ke všemu kolem – a zejména k sobě samým.